

Arrest

nr. 219 072 van 28 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 / 18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 11 mei 2007 toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoeksters ouders dienden 8 asielaanvragen in.

1.3. Op 2 mei 2018 dienden verzoeksters ouders een verzoek om internationale bescherming in, in hoofde van verzoekster, die minderjarig is.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 augustus 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters ouders werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger en Koerdisch christen. U bent geboren op 25 januari 2007 in Zakho, Dohuk, Irak. Op 11 mei 2007 hebt u samen met uw ouders en uw zus Rz. A.(...) H.(...) A.(...) B.(...) (O.V. (...); CGVS (...)) Irak verlaten. Op 14 juni 2007 dienden uw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Uw ouders verklaarden dat uw vader, A.(...) H.(...) B.(...) (O.V. (...); CGVS (...)), voor zijn leven vreesde omdat terroristen hem hadden ontvoerd opdat hij met zijn dienstwagen explosieven naar Zakho zou transporteren. Hij was immers chauffeur in dienst van de stad Zakho. Op 15 april 2008 nam het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de identiteitsdocumenten van uw ouders vals bleken, het werk van uw vader voor de stad Zakho niet geloofwaardig was en ook de door hen ingeroepen problemen met terroristen niet geloofwaardig waren. De veiligheidssituatie in hun regio van herkomst noopte niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde op 2 juli 2008 de beslissing en redenering van het CGVS.

Uw ouders dienden een tweede verzoek om internationale bescherming in op 22 juli 2008. Ze verwezen opnieuw naar de problemen die ze in hun eerste verzoek uiteengezet hadden en legden bijkomende identiteitsdocumenten neer. Ook legden ze politiedocumenten neer waarmee ze hun verklaringen over de problemen met terroristen wilden ondersteunen. Dit verzoek werd op 26 februari 2009 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hun bijkomende verklaringen en documenten konden immers geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun problemen. De RVV bevestigde op 19 mei 2009 ook deze beslissing van het CGVS.

Uw ouders dienden een derde verzoek om internationale bescherming in op 15 juni 2009. Ze verklaarden dat ze Zakho verlaten hadden omwille van vroegere problemen met de terroristen. Gezien aan deze problemen al vanaf hun eerste verzoek om internationale bescherming geen geloof gehecht kon worden, kon ook aan de bewering dat zij als gevolg daarvan moesten verhuizen geen geloof gehecht worden. Het CGVS nam bijgevolg op 29 september 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 9 februari 2010 werd deze beslissing en redenering in beroep bevestigd door de RVV.

Uw ouders dienden een vierde verzoek om internationale bescherming in op 18 oktober 2013. Ze verwezen daarbij opnieuw naar de problemen die ze in het verleden met terroristen zouden hebben gekend. Ze verwezen ook naar verschillende veiligheidsincidenten in Noord-Irak. Ze verklaarden nog dat uw vader een gezwel had dat niet in Irak kan worden behandeld. Voorts verklaarden ze dat ze al jaren in België zijn en goed geïntegreerd zijn. Ze stelden niets meer te hebben in Irak en vreesden daardoor dakloos te zijn bij terugkeer. Ze legden tal van identiteitsdocumenten neer ter ondersteuning van hun vierde verzoek om internationale bescherming en een document van de Iraakse politie. Gezien ze geen elementen aanhaalden die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor een internationaal beschermingsstatuut in aanmerking kwamen, nam het CGVS hun vierde verzoek om internationale bescherming niet in overweging. Dat gebeurde op 12 december 2013.

Uw ouders dienden op 26 augustus 2014 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Ze verwezen opnieuw naar de problemen met terroristen die ze in het verleden zouden hebben meegemaakt. Uw moeder beweerde in België psychische problemen te hebben gekregen en antidepressiva te nemen. Ze verklaarden allebei dat ze bij een terugkeer naar Irak vreesden vermoord te worden door IS (Islamitische staat) omdat jullie christenen zijn. Ter ondersteuning van dit verzoek legden uw ouders de Belgische geboorteakte van uw broer M. A. H. B. (.V. 6.101.624; CGVS 1813414E) voor, waaruit blijkt dat hij op 14 april 2014 het levenslicht zag in Heusden-Zolder. Op 22 oktober 2014 oordeelde het CGVS dat ze geen elementen aanhaalden die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor een internationaal beschermingsstatuut in aanmerking kwamen.

Uw ouders dienden op 1 december 2014 een zesde verzoek om internationale bescherming in. Ze verklaarden niet meer naar Irak te terug te kunnen keren, omdat de situatie er voor christenen onleefbaar zou zijn geworden sinds IS in het land is opgerukt. Zij zouden op geen enkele manier nog beschermd kunnen worden. Vele christenen zouden het land zijn ontvlucht en sommigen zouden door de Peshmerga gedwongen zijn de wapens op te nemen tegen IS. Dit verzoek om internationale bescherming werd op 20 mei 2015 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hun verklaringen en documenten konden immers geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun problemen. Ook uit de verwijzing naar de aanwezigheid van IS in Irak kon geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in hun

hoofde afgeleid worden. De RVV bevestigde deze beslissing en de motivering van het CGVS in een arrest van 20 oktober 2015.

Uw ouders dienden op 5 juli 2017 een zevende verzoek om internationale bescherming in. Ze verklaarden niet meer terug te kunnen naar Irak omdat hun familie en schoonfamilie daar ondertussen nieuwe problemen gekregen hebben. Uw grootvader werkte bij de gemeente Zakho. Een zeker B.(...) M.(...) vroeg hem om eigendomsaktes te vervalsen. Uw grootvader weigerde, waarna deze persoon hem bedreigde. Omwille van deze problemen zijn uw grootouders in februari 2017 naar Armenië gevlucht. Uw oom Steven begon begin mei 2017 te werken voor de Amerikanen als militair. Daarna werd uw grootmoeder om die reden bedreigd door de burens en is ze gevlucht naar Turkije. Voorts stelden ze dat christenen in Irak gevisieerd worden en dat kerken vernield worden. Op 31 augustus 2017 oordeelde het CGVS dat ze geen elementen aanhaalden die de kans aanzienlijk groter maakten dat ze voor een internationaal beschermingsstatuut in aanmerking kwamen. Het beroep dat uw ouders tegen deze beslissing indienden op 18 september 2017 werd op 21 februari 2018 verworpen door de RVV.

Op 2 mei 2018 dienden uw ouders een achtste verzoek om internationale bescherming in. Ze dienden op dezelfde dag in hoofde van u en uw broer en zussen een eerste verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders stelden dat jullie gezin volledig geïntegreerd is in België en dat vrouwen in Irak geen leven hebben omdat ze daar ontvoerd worden of uitgehuwelijkt. Verder haalden ze aan dat jullie, hun kinderen, hier opgegroeid zijn en enkel Nederlands kunnen. Ze herhaalden dat jullie problemen zouden hebben in Irak omdat jullie christenen zijn. Nog zouden er problemen zijn met jullie familie en zouden jullie geen contact meer met hen hebben en zouden jullie geen leven in Irak kunnen opbouwen omdat uw ouders daar geen huis, geen familie en geen werk hebben. Uw vader herhaalde bovendien dat hij Irak ontvluchtte omdat hij daar problemen had met extremisten.

U zelf verklaarde dat u graag in België wilt blijven omdat het niet veilig is in Noord-Irak, u daar misschien jong moet trouwen, u daar ontvoerd zou worden door moslims omdat u christen bent, u daar andere kledij zou moeten dragen, u daar moeilijk vrienden zou maken en u daar niet naar school zou mogen gaan.

U legde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: getuigenissen en steunbrieven van leerkrachten en leerlingen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw moeder en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen, en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle door u en uw ouders aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in uw administratief dossier stelt het CGVS vast dat het u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uw ouders dienden reeds zeven verzoeken om internationale bescherming in in België, die telkens werden afgesloten met een negatieve beslissing gezien er geen geloof gehecht kon worden aan hun verklaringen. Dat zij in het verleden reeds zoveel bedrieglijke verklaringen aflegden, tast dan ook hun algemene geloofwaardigheid aan. De ongeloofwaardigheid van hun voorgaande verklaringen straalt bijgevolg af op de verklaringen die zij in hun achtste verzoek om internationale bescherming afleggen en op hun verklaringen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming in hoofde van hun kinderen.

De geloofwaardigheid van hun verklaringen wordt verder teniet gedaan door het feit dat zij pas bij hun achtste verzoek, elf jaar na hun aankomst in België, melding maken van eventuele problemen die hun kinderen zouden kunnen hebben bij terugkeer naar Irak. Hierop gewezen, stellen uw ouders dat dit hen toen niet gevraagd werd en dit probleem toen nog niet aan de orde was gezien jullie toen veel jonger waren (CGVS vader, p. 5; CGVS moeder, p. 4). Gezien toen steeds gevraagd werd elke mogelijke vrees aan te halen bij terugkeer gaat het eerste argument niet op. Het is daarenboven aan de verzoeker om internationale bescherming om zicht te bieden op alle redenen die hem verhinderen om naar zijn land van herkomst terug te keren. Bovendien is ook het feit dat jullie toen jonger waren, geen afdoende uitklaring

voor het feit dat zij dit nu pas vermelden, gezien van uw ouders verwacht kan worden dat zij ook in het verleden zouden stilgestaan hebben bij eventuele problemen die hun kinderen zouden ervaren in Irak wanneer zij ouder zijn.

Nog halen zowel u als uw ouders aan dat jullie problemen zouden hebben in Irak omdat jullie christenen zijn (CGVS RII., p. 7, CGVS moeder, p. 5, CGVS vader, p. 5). Hierover moet nogmaals opgemerkt worden dat wat de situatie van minderheden in Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus Irak- de situatie van minderheden in Noord-Irak, d.d. 20 maart 2015) dat de situatie van de christelijke gemeenschap, waartoe u behoort, in Noord-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming. Met uitzondering van twee belangrijke aanvallen tegen christenen en yezidi's in december 2011 werd voor het overige, geen melding teruggevonden van religieus gemotiveerd geweld tegenover christenen. De christenen in Noord-Irak hebben de mogelijkheid hun godsdienst ongehinderd uit te oefenen en is er sprake van een zekere maatschappelijke tolerantie ten aanzien van andere geloofsovertuigingen. Bovendien blijken vooral christenen goed vertegenwoordigd in het Koerdische parlement en de provincieraden. Over het algemeen is de (verblijfs)situatie voor christenen in Noord-Irak veilig en zij ondervinden er gevoelig minder problemen dan in Centraal-Irak. Als er in de Noord-Iraakse regio al gewelddadigheden vanwege IS voorkomen, hetgeen blijken de informatie zeldzaam is, hebben deze eerder de Koerdische veiligheidsdiensten als doelwit en tot op heden geen minderheden.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit christen te zijn in Noord-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen. U en uw ouders blijven op dit vlak echter in gebreke. De beweemde problemen van uw ouders werden in het verleden immers al ongeloofwaardig bevonden, en daarnaast halen u noch uw ouders andere elementen aan.

Uw vader haalde aan dat jullie niet terug kunnen keren naar Irak omdat hij daar vervolgd werd door extremisten (CGVS vader, p. 5). Hiermee herhaalt hij het vluchtmotief dat hij reeds bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde en dat toen reeds ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS, wat bevestigd werd door de RVV (zie feitenrelaas). De beoordeling hiervan staat bijgevolg vast. In onderhavig verzoek legt uw vader bovendien geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af en brengt hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aan die deze beoordeling alsnog zouden kunnen wijzigen. Om deze redenen kan het louter herhalen van dit vluchtmotief ook deze keer niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS.

Verder halen zowel u als uw ouders aan dat u niet naar school zou kunnen gaan in Irak (CGVS RII., p. 8; CGVS moeder, p. 8, CGVS vader, p. 5). Uzelf verklaart hierover dat meisjes niet naar school zouden mogen gaan in Noord-Irak omdat dit traditie is (CGVS RII., p. 8). Om deze reden zouden er volgens u helemaal geen meisjes zijn die naar school gaan in de regio (CGVS RII., p. 8). Hiermee gaat u echter in tegen de informatie die het CGVS hieromtrent heeft en die aantoonde dat er wel degelijk scholen voor meisjes in de regio zijn, die ook effectief bezocht worden door meisjes (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 4 en 5).

Uw moeder verklaart dat u niet naar school zou kunnen gaan in Noord-Irak omdat jullie daar als christenen niet welkom zouden zijn (CGVS moeder, p. 9). Hiermee gaat zij echter in tegen de informatie die het CGVS hieromtrent heeft en die zegt dat christenen eigen scholen hebben in Noord-Irak en daar in hun eigen taal kunnen onderwezen worden. In de publieke scholen in Noord-Irak, zou het bovendien mogelijk zijn voor christenen om onderwezen te worden in de christelijke in plaats van de islamitische godsdienst (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 3 en 7). Er kan dan ook aangenomen worden dat u wél toegang zou hebben tot onderwijs in Noord-Irak. Bovendien verklaart zij later ook zelf dat christenen wel naar school kunnen gaan in Irak maar op andere tijdstippen dan moslims (CGVS moeder, p. 9). Uit deze uitspraak blijkt dus dat uw moeder zelf op de hoogte is van het feit dat jullie als christenen wel toegang hebben tot onderwijs in Noord-Irak, waardoor jullie argument daar niet naar school te kunnen nog verder teniet gedaan wordt. Daarnaast haalt uw moeder aan dat jullie daar niet naar school zouden kunnen omdat jullie de taal niet spreken en daar geen vriendjes hebben (CGVS moeder, p. 9). Dat jullie momenteel geen taal machtig zouden zijn die in Noord-Irak gebruikt wordt, kan echter niet weerhouden worden als argument voor het feit dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn terug te keren naar Noord-Irak en daar een leven op te bouwen. Er kan immers verwacht worden dat jullie kennis van deze taal of talen snel verhoogd kan worden indien nodig, gezien jullie jonge leeftijd en het feit dat uw ouders één van de gangbare talen aldaar beheersen en zelfs thuis tegen elkaar praten, namelijk het Koerdisch (CGVS moeder, p. 3; CGVS vader, p. 3).

Gevraagd of jullie dan niet een taal die gebruikt wordt in Noord-Irak, zoals bv. het Koerdisch, zouden kunnen leren als het nodig is, stelde uw moeder dit niet zou lukken omdat jullie niet meer welkom zijn in

Noord-Irak omdat jullie een groot deel van jullie leven in het buitenland woonden en omdat jullie, de kinderen, hier niet voor zouden openstaan omdat jullie een slecht beeld hebben over Irak (CGVS moeder, p. 10). Dat u niet zou openstaan voor het aanleren van een nieuwe taal, houdt echter geen verband met de vluchtelingenconventie of met de definitie van de subsidiaire bescherming.

Doorgevraagd op het feit of jullie anders aanzien zouden worden in Noord-Irak omdat jullie lang in het buitenland verbleven en jullie hierdoor in de problemen zouden kunnen komen, stelde uw moeder dan weer dat dit eigenlijk over jullie familie gaat met wie jullie een conflict hebben omdat jullie al jaren geen contact meer hebben (CGVS moeder, p. 12). Nergens uit uw verklaringen of de verklaringen van uw ouders blijkt dat jullie verblijf in België tot gevolg zou hebben dat jullie niet meer aanvaard zouden worden in de Iraakse maatschappij. Nergens uit de verklaringen blijkt dat uw integratie in België dermate diepgaand zou zijn dat dit de vorm van een politieke overtuiging zou hebben aangenomen.

Bovendien stelt uw moeder dat jullie omwille van dit familiaal conflict niet echt in de problemen zouden komen in Irak en dit niet de reden is waarom jullie niet naar daar kunnen terugkeren (CGVS moeder, p. 12). Hierdoor kan ook dit argument niet weerhouden worden als reden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Irak. Uw vader verklaart dat jullie zich niet zouden kunnen aanpassen in Irak omdat jullie niets van het land kennen (CGVS vader, p. 7). Hierover moet worden opgemerkt dat dit element geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Daarnaast halen u en uw moeder aan dat u niet terug kan keren naar daar of daar school kan volgen omdat uw vriendjes hier in België wonen (CGVS moeder, p. 9; CGVS RII., p. 8). Ook dit element houdt echter geen verband met de vluchtelingenconventie of met de definitie van de subsidiaire bescherming. Voorts wil u niet naar Noord-Irak terugkeren omdat u daar andere kledij zou moeten dragen (CGVS RII., p. 7; CGVS moeder, p. 10; CGVS vader, p. 5). Hier moet opgemerkt dat u uw westerse kledij kan laten varen bij een terugkeer naar Irak. Het dragen van westerse kledij kan immers bezwaarlijk beschouwd worden als een fundamenteel recht. Het niet (kunnen) dragen van westerse kledij kan niet beschouwd worden als vervolging of als een onmenselijke behandeling.

Aangaande de vrees dat jullie jong zouden moeten trouwen in Irak (CGVS RII., p. 6; CGVS moeder, p. 4-5, CGVS vader, p. 7-8) dient te worden vastgesteld dat dit louter een blote bewering is die jullie geenszins kunnen staven aan de hand van enige concrete gegevens. Uw moeder verklaarde dat zij jong moest trouwen, toen ze 15 jaar oud was, maar maakt niet aannemelijk dat dit ook voor haar kinderen het geval zou zijn (CGVS moeder, p. 10). Bovendien verklaarden zowel uw moeder als uw vader dat de ouders een belangrijke rol spelen in deze beslissing, en kunnen zij niet uitklaren om welke reden zij hier als ouders dan niets zouden kunnen tegenin brengen gezien zij hier beiden tegen gekant zijn (CGVS moeder, p. 10; CGVS vader, p. 8). Uw moeder verklaart hierover dat jullie problemen zouden krijgen met jullie familie daar indien jullie dit weigerden (CGVS moeder, p. 10-11). Zij kan echter niet concretiseren wat voor problemen jullie hierdoor juist zouden krijgen met jullie familie of waardoor zij zeker weet dat dit zou gebeuren (CGVS moeder, p. 11). Bovendien verklaarde uw moeder dat het merendeel van jullie familie Irak verlaten heeft, wat de mogelijkheid om daar problemen te hebben met jullie familieleden drastisch vermindert (CGVS moeder, p. 7). Hierop gewezen stelt zij dat daar wel nog een aantal familieleden aanwezig zijn maar kan zij opnieuw geen concrete indicaties geven over de eventuele problemen die zij vreest met deze mensen (CGVS moeder, p. 11). Bovendien beweert zij hierover later dat de familie volgens haar niet zo'n groot probleem zou vormen bij terugkeer naar Irak (CGVS moeder, p. 12). Verder verklaart uw moeder hierover dat jullie geen contact meer hebben met jullie familie daar, waarop haar gevraagd wordt op welke manier zij zich dan nog zouden moeien in jullie leven of hoe zij dan überhaupt zouden weten dat jullie terug in het land zijn (CGVS moeder, p. 11-12). Ook hierover kan zij echter enkel zeer algemene en vage verklaringen afleggen waarmee ze het CGVS niet kan overtuigen (CGVS moeder, p. 11-12). De familieleden die nog in Irak verblijven zouden bovendien allemaal in het dorpje Zorok bij Zakho wonen (CGVS moeder, p. 12). Hierdoor kan verwacht worden dat jullie de problemen met de familie zouden kunnen ontlopen indien jullie zich in een ander deel van Noord-Irak zouden vestigen. Hierop gewezen stelt uw moeder dat dit moeilijk zou zijn omdat jullie christenen zijn (CGVS moeder, p. 12). Zoals hierboven reeds vermeld, is de situatie van christenen in Noord-Irak niet van dien aard dat zij zich daar niet zouden kunnen vestigen, waarmee ook dit argument niet weerhouden kan worden. Al bij al maken u en uw ouders niet concreet aannemelijk dat u en/ uw zussen jong zou(den) moeten trouwen ingeval van een terugkeer naar Irak. De verklaringen hierover blijken blote beweringen die niet gestoeld zijn op enige concrete gebeurtenis of indicatie.

Verder haalden u en uw ouders aan dat jullie zouden ontvoerd worden als jullie zich op straat zouden begeven in Noord-Irak (CGVS RII., p. 6; CGVS moeder, p. 13; CGVS vader, p. 7-8). Hierover dient vastgesteld te worden dat u en uw ouders geen concrete en geloofwaardige elementen aanvoeren op basis waarvan kan worden aangenomen dat jullie, als kinderen een ernstig veiligheidsrisico lopen indien jullie zich in Noord-Irak op straat zouden begeven. In casu werden namelijk geen individuele

omstandigheden aangevoerd die deze nood in jullie hoofde aannemelijk maken. Zo zeiden zij slechts in algemene bewoordingen dat jullie, de dochters of kinderen, ontvoerd zouden worden omdat jullie meisjes zijn en christenen zijn (CGVS moeder, p. 14; CGVS vader, p. 8). Deze algemene bewering volstaat echter niet om aan te tonen dat jullie (de kinderen, of dochters) in jullie land van herkomst daadwerkelijk zullen worden bedreigd en vervolgd of dat er wat jullie betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Ook hier overstijgen de verklaringen niet het niveau van blote beweringen en speculatie.

Betreffende jullie goede integratie in België (CGVS moeder, p. 3-6) dient vervolgens opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen of die van u ouders blijkt dat uw integratie een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Verklaringen over jullie leven en activiteiten in België (CGVS moeder, p. 3-6) betreffen elementen die mogelijks aangevoerd kunnen worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar houden geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie of met de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volgens de verklaringen van uw vader kunnen jullie niet terug naar Irak omdat jullie een conflict hebben met jullie familie daar en omdat jullie daar geen leven kunnen opbouwen gezien jullie daar geen huis, familie of werk hebben (Verklaring Volgend Verzoek 0712992T, vraag 18). Over het conflict met uw familie kan ten eerste gezegd worden dat dit volgens uw moeder geen doorslaggevende reden is om niet terug te kunnen keren naar Irak (zie boven). Bovendien blijkt ook uit de verklaringen van uw vader dat dit conflict en de eventuele problemen die hij daaraan verbindt bij terugkeer louter hypothetisch van aard zijn gezien hij deze niet kan baseren op enige concrete indicaties en zelfs niet kan aangeven wat hij juist vreest in verband met jullie familie daar (CGVS vader, p. 9). Gezien jullie afkomstig zijn uit deze regio en er volgens de informatie van het CGVS (zie boven) geen reden is om aan te nemen dat christenen zich niet in Noord-Irak zouden kunnen vestigen, is er geen reden om aan te nemen dat jullie daar geen leven zouden kunnen opbouwen. Dat jullie daar momenteel geen huis, werk of goed contact hebben met jullie familie, zijn geen elementen die verband houden met de Vluchtelingenconventie. U toont evenmin aan dat u om die redenen een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Tot slot verwijzen u en uw ouders naar de algemene veiligheidssituatie in Noord-Irak, die niet voldoende zou zijn om terug te kunnen keren naar Noord-Irak (CGVS RII., p. 6; CGVS moeder, p. 4, CGVS vader, p. 8).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Niettegenstaande de diepe politieke en economische crisis blijft het geweld in de KAR relatief beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het terreurgeweld dat in Irak plaatsvindt.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. Daarnaast vonden in de KAR sporadisch, kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. De zeldzame terreurdaden en lage aantal burgerslachtoffers

veruiterlijkt zich in de massale aanwezigheid van Syrische vluchtelingen IDP's uit Centraal-Irak. Dit heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zwaar op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en de betwiste gebieden onder Koerdische controle. De gewapende confrontaties beperkten zich tot de betwiste gebieden maar de KRG verloor hiermee bij benadering 30 % van zijn de facto grondgebied en een groot deel van zijn olie-inkomsten. Daarmee is het politieke landschap van de Iraakse Koerden volledig door elkaar geschud.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR is er tot op heden geen melding gemaakt van burgerdoden.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Dohuk en hierbij verwijst naar het feit dat u christen bent en daardoor gevisieerd zou worden in deze regio (CGVS RII., p. 7), dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u tot een religieuze minderheid behoort, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, kunnen niets veranderen aan de vaststellingen van het CGVS. Deze getuigenissen en steunbrieven vormen hoogstens een aanwijzing van uw integratie in België maar kunnen niets zeggen over een eventuele vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bij terugkeer naar Noord-Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoekster een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoekster poneert dat haar verklaringen wel degelijk voldoende aanwijzingen bevatten van een gegronde vrees voor vervolging. Voorts verwijst zij naar het verzoekschrift dat werd ingediend voor haar zus Rz. (in de zaak met rolnummer RvV 224 863, dat zij integraal citeert).

2.2. Nieuwe elementen

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een hele reeks schriftelijke verklaringen die betrekking hebben op de verregaande integratie van verzoekster en haar gezin in Heusden-Zolder (Verzoekschrift, bijlagen 2-18)

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om

alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats overwogen dat er bij verzoekster omwille van haar minderjarigheid bepaalde bijzondere procedurele noden bestaan waardoor het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer* en verliep in het bijzijn van verzoeksters moeder.

Er wordt in de beslissing gesteld dat er in hoofde van de ouders van verzoekster reeds 7 verzoeken om internationale bescherming werden ingediend die allen werden afgewezen waardoor de ongeloofwaardigheid van de voorgaande verklaringen afstralen op de eerste asielaanvraag in hoofde van de kinderen. Zo wijst de commissaris-generaal op het feit dat de ouders van verzoekster slechts bij hun achtste asielaanvraag melding maken van eventuele problemen die hun kinderen zouden hebben bij een terugkeer naar Irak, terwijl zij deze problemen reeds eerder konden inschatten.

Naar aanleiding van de problemen die verzoekster zou kennen omdat zij christen is, wordt verwezen naar de landeninformatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het loutere feit christen te zijn in noord-Irak geen aanleiding geeft tot de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De door de vader van verzoekster aangehaalde vervolging door extremisten werd reeds in eerdere verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden, zo vervolgt de commissaris-generaal.

Waar de ouders van verzoekster stellen dat zij niet naar school zou kunnen gaan in Irak, wordt in de beslissing gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat christenen eigen scholen hebben in noord-Irak en ook toegang hebben tot de publieke scholen. De stelling van verzoeksters moeder dat zij niet naar school zouden kunnen gaan omdat zij de taal niet spreken en geen vriendjes hebben, kan niet als

argument aanvaard worden omdat kan worden vermoed dat dit gebrek aan kennis eventueel snel kan worden verholpen, gezien de jonge leeftijd van verzoekster en het feit dat haar ouders één van de aldaar gangbare talen spreken. De moeder van verzoekster verduidelijkte dat de problemen omwille van het langdurige verblijf in het buitenland vooral een familiaal probleem betrof, omdat zij al jaren geen contact meer heeft met de familie ginds. Uit niets blijkt, zo stelt de commissaris-generaal vast, dat de integratie in België dermate diepgaand zou zijn dat dit de vorm van een politieke overtuiging zou hebben aangenomen.

De stelling van verzoekster dat zij niet naar Irak kan terugkeren omdat zij andere kledij moet dragen, wordt in de bestreden beslissing niet gevolgd omdat het dragen van westerse kledij niet kan beschouwd worden als een fundamenteel recht.

Wat de vrees betreft om in Irak op jonge leeftijd te moeten trouwen, wordt door de commissaris-generaal aangestipt dat dit gaat om een loutere bewering. Het gegeven dat de moeder van verzoekster op jonge leeftijd gehuwd is, betekent niet dat dit ook bij haar kinderen het geval zou zijn. Er wordt door de commissaris-generaal gewezen op de verklaringen van de ouders van verzoekster dat de ouders een belangrijke rol spelen in de beslissing, maar dat zij familiale tegenkantingen zouden krijgen. In de beslissing wordt gesuggereerd dat verzoekster zich in een ander deel van noord-Irak kan vestigen om de kritiek van het beperkt aantal familieleden dat nog in Zorok nabij Zakho verblijft, te ontlopen.

De verklaringen van de ouders van verzoekster, dat zij bij een terugkeer naar Irak zou worden ontvoerd als zij zich op straat zou begeven in noord-Irak, worden, zo meent de commissaris-generaal, geenszins aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de integratie in België wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat dit mogelijks kan aangevoerd worden in het kader van andere procedures, maar geen uitstaans heeft met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hetzelfde geldt voor de door de vader van verzoekster voorgehouden onmogelijkheid om in noord-Irak een leven op te bouwen omwille van het gebrek aan huis, werk of goede familiale contacten.

Inzake de algemene veiligheidssituatie in Noord-Irak wordt door de commissaris-generaal overwogen dat er in de Koerdische Autonome Regio (hierna: de KAR) thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In fine van de beslissing wordt nogmaals gewezen op de minderjarigheid van verzoekster.

2.5.2. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift integraal naar de uiteenzetting van de middelen in het verzoekschrift dat voor haar zus Rz. werd ingediend (rolnummer RvV 224 863).

2.5.3. De Raad heeft bij arrest nr. 219 069 van 28 maart 2019 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van de zus van verzoekster verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.5.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.5.6. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekster ter gelegenheid van hun achtste asielaanvraag eveneens een vrees in hoofde van hun kinderen hadden geuit. De ouders stelden dat de kinderen niet meer naar Irak kunnen terugkeren omdat ze gewoon zijn geworden aan deze maatschappij (AD RvV 224 863, stuk 18, Verklaring volgend verzoek H. B. A., 12 juni 2018, vraag 21), omdat de kinderen in Irak ontvoerd zouden worden en omdat er problemen zijn met christenen in Irak (AD RvV 224 863, stuk 18b, verklaring volgend verzoek D. M. S., 12 juni 2018, vraag 21). Uit de verklaringen van verzoekster zelf blijkt dat zij vreest heel snel te moeten trouwen, vreest problemen te kennen omwille van de verhouding tussen moslims en christenen en niet de vrijheid heeft om bepaalde kleren te dragen (AD RvV 224 863, stuk 17, Landeninformatie, Notities persoonlijk onderhoud A. H. B. R., 9 augustus 2018, p. 5-6).

2.5.8. In haar middel herhaalt verzoekster dat zij wel degelijk vreest om op jonge leeftijd te worden uitgehuwelijkt. Het feit dat de moeder van verzoekster op jonge leeftijd gehuwd is, houdt evenwel niet in dat verzoekster verplicht zou zijn om, zoals de traditie voorschrijft, ook op jonge leeftijd te huwen met een partner die zij niet zelf gekozen heeft. Tijdens haar gehoor gaf verzoekster immers zelf te kennen dat de familie beslist over het huwelijk (AD RvV 224 863, stuk 17, Landeninformatie, Notities persoonlijk onderhoud A. H. B. R., 9 augustus 2018, p. 6). Verzoekster weerlegt ook niet dat haar ouders hadden bevestigd dat de attitude van de ouders een belangrijke rol speelt bij de totstandkoming van (gedwongen) huwelijken van jonge meisjes en dat haar ouders zeker geen snel huwelijk van hun dochter nastreven. Bijgevolg wordt het gevaar voor uithuwelijking niet aannemelijk gemaakt. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, kunnen verzoekster en haar ouders zich desgevallend onttrekken aan de maatschappelijke druk van hun (beperkte) familie die nog in Zorok nabij Zakho verblijft door zich elders in noord-Irak te vestigen.

2.5.9. Het gegeven dat er in de Iraakse samenleving een andere rol wordt toebedeeld aan de vrouw en dat er aldaar andere waarden en normen heersen, kan an sich niet worden beschouwd als een grond om internationale bescherming te verlenen.

2.5.10. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan door haar verzoek om internationale bescherming te koppelen aan de verzoeken van haar ouders. Aangezien de vorige asielaanvragen van verzoeksters ouders, die in overweging werden genomen, stuk voor stuk werden afgewezen omwille van ongeloofwaardigheid, ging de verwerende partij niet kennelijk onredelijk te werk door te stellen dat deze ongeloofwaardigheid negatief afstraalt op het verzoek om internationale bescherming, dat plots op 2 mei 2018 in hoofde van verzoekster werd ingediend en waarin gedeeltelijk gelijklopende asielmotieven werden ingeroepen. Nochtans werden, in weerwil van verzoeksters beweringen, haar persoonlijke asielmotieven op hun individuele merites onderzocht. Verzoekster slaagt er in haar middel niet in te verhelderen welke door haar ingeroepen asielmotieven door de verwerende partij niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. De commissaris-generaal plaatst wel vraagtekens bij het verzoek om internationale bescherming dat door verzoeksters ouders, die ondertussen reeds bijna 12 jaar op het Belgische grondgebied verblijven, wordt ingediend in hoofde van hun minderjarige dochter, terwijl de elementen die een terugkeer zouden bemoeilijken (gedwongen huwelijk, religieuze minderheid, integratie, verwestering) reeds lange tijd aanwezig of voorzienbaar waren.

2.5.11. In zoverre verzoekster aanhaalt dat zij tot een religieuze minderheidsgroep behoort, dient te worden gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat godsdienstvrijheid in de KAR in de grondwet is ingeschreven (AD RvV 224 863, stuk 17, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, De situatie van minderheden in Noord-Irak', 20 maart 2015, p. 7) en dat er een relatieve verdraagzaamheid bestaat tussen Koerden en christenen (Ibid., p. 10). De discriminatie waaraan sommige minderheden omwille van het 'koerdficeringsbeleid' worden blootgesteld, kan niet worden gekwalificeerd als vervolging of ernstige schade in asielrechtelijke zin. De loutere affirmatie van verzoekster in haar middel dat dit alles relatief is en dat er in Irak een verstikkende stammenmaatschappij heerst, is niet van aard om de conclusie van de commissaris-generaal, die gestoeld is op objectieve informatie, aan het wankelen te brengen.

2.5.12. De integratie van verzoekster in België, die verder wordt gestaafd aan de hand van de documenten uit het administratief dossier en de bijlagen bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 2-18) is niet relevant in het kader van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat noch het Vluchtelingenverdrag, noch de bepalingen inzake subsidiaire bescherming voorzien in statusverlening op grond van een langdurig verblijf en integratie in het land dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de asielaanvraag.

2.5.13. Wat het door verzoekster aangevoerde langdurige verblijf in het buitenland en haar beweerde verwestering betreft, vestigt de Raad er de aandacht op dat het aan verzoekster toekomt om aannemelijk te maken dat deze verwestering van die aard is dat zij een kenmerk uitmaakt van haar persoon dat nog moeilijk kan worden gewijzigd waardoor zij onmogelijk kan conformeren aan de vigerende normen en gebruiken in de Iraakse samenleving. Bovendien dient zij concreet aan te tonen dat dit kenmerk aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster brengt echter geen landeninformatie aan waaruit kan worden afgeleid dat personen die verwesterd zijn of langdurig in het buitenland hebben verbleven in de KAR blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet, zoals zij in haar middel lijkt voor te houden. De beweringen van verzoekster dat zij door haar verblijf in België een ander beeld heeft gekregen van de Iraakse tradities en er andere inzichten op nahoudt wat de positie van de vrouw in de samenleving betreft, betekent niet automatisch dat er sprake is van een risico bij terugkeer naar de KAR.

2.5.14. De door verzoekster aangevoerde asielmotieven kunnen geen aanleiding geven tot de erkenning als vluchteling. Verzoekster kan deze motieven evenmin aangrijpen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. In haar middel beperkt verzoekster zich in wezen tot het herformuleren van de asielmotieven die zijzelf en haar ouders hadden aangebracht in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster brengt echter geen concrete gegevens aan die een ander licht werpen op de overwegingen van de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing waardoor zij geen motiveringsgebrek aantoont.

2.5.15. Specifiek met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in noord-Irak, brengt verzoekster niets in tegen de beoordeling van de commissaris-generaal. Op grond van de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD RvV 224 863, stuk 17, Landeninformatie, 'COI Focus Irak, de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio', 14 maart 2018; 'COI Focus Irak, De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht'), concludeerde de commissaris-generaal dat er in de KAR in noord-Irak geen uitzonderlijke situatie voorhanden was waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat verzoekster, louter door haar aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen op bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekster heeft niet het bewijs geleverd van 'persoonlijke omstandigheden' die ertoe zouden leiden dat zij een verhoogd risico loopt op ernstige schade in het licht van de actuele veiligheidssituatie in noord-Irak.

2.5.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de (materiële) motiveringsplicht. Verzoekster heeft geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.”

2.5.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van dezelfde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN